

Farní zpravodaj

Římskokatolické farnosti Dolní Loučky, Olší a Žďárec

Číslo 9/2015

Listopad 2015

Kalvárie - stále aktuální kvalita lásky

Zvláštní je dnes přiblížit se k mladým lidem a poslouchat jejich názory na život, rodinu, obět', sebedarování. Když jsem jim odpověděl, že ještě i dnes existují lidé, kteří se obětují, byl to pro ně tvrdý oříšek.

vyrušují? Co od nich chci? Kdo jsem, že projevuji o ně vůbec zájem?

Na hřišti v našem salesiánském středisku bylo slyšet velký křik. Mládež si hrála, běhala, působila bezstarostně. Byla to však falešná clona. Přiblížil jsem se ke skupině chlapců sedících opodál na lavičce, kteří se báli vstoupit do života těchto hrajících si, a chtěl jsem je pozvat, aby i oni vytvořili radostnou atmosféru. Odhadl jsem v jejich očích otázky: Co

Jen tak, zadarmo

V otázkách, které jsem kladl, se "berlínská zeď" začala pomalu rozkládat. "Minulý rok jsme tu byli také." Odpověděl jsem: "Vidím vás tu poprvé nebo podruhé. Jste zajímavá parta. Máte svůj svět, ale bojíte se ho odkrýt." A oni nato: "Bojíme se dospěláků, co když nám ublíží? Minule jste tu měli veselo, vařil se guláš, hrál se fotbal. Točila se kofola a pivo. Proč jste to dělali?" Vrtalo jim to v hlavě celý týden. Proč jim někteří chlapi posloužili, proč jim dali guláš zdarma? Proč od nich nic nechtěli? A ještě se na ně usmívali! "A vůbec, proč se zajímáte o nás a debatujete s námi? My vám i tak

nerozumíme. Je to pro nás zvláštní, pokud někdo poslouží, pomůže, má zájem. My to doma nezažíváme."

Když jsem jim odpověděl, že ještě i dnes existují lidé, kteří se obětují, byl to pro ně tvrdý oříšek. Nevěřili. Že by se přece jen někdo našel, kdo by je měl skutečně rád? Kdo by s nimi počítal? "Víte," a tím naše debata končila, "nejvíce nás zajímá, jestli se to vše dělá upřímně, bez zisku." Je velkou zvláštností najít někoho, kdo se dokáže obětovat. Proto i Ježíš zůstal nepochopen a jeho oběť až do dnešní chvíle nedocenená. Obětoval sebe. Proč zašel až tak daleko? Proč se "nerozvázně" dal bičovat, ukřižovat, probodnout si srdce?

Hra na normální

Dnes nechce být nikdo opravdovým hrdinou, který trpí pro Pána. Chceme být spokojeni s tím, co máme. Nejde ani o skromnost jako spíše o lenost. Touhu ospravedlnit si svůj průměrný lhostejný přístup ke Kristu v Eucharistii. Ježíš chce, abychom mu patřili celí. Jde mu o opravdovost. O život podle evangelia, ale zdá se, že my se jen chováme jako herci. Tak trochu si chceme zahrát na "normální" lidi, ne na fanatiky.

Žijeme v kultuře, kterou Amedeo Cencini nazval "kulturou zeslabeného myšlení", ve které pompézně dominuje zmatek, povrchnost lidské existence. Neexistují přesvědčivé hodnoty, které mohou učinit život krásným. Opravdoví

hrdinové existují pouze v pohádkách. Žijeme v "marmeládové" kultuře, kde se vše promísí, zešedne, kde se rodí kultura bez barev a naděje a kde se ztrácí pravda. Stali jsme se otroky mentality prázdná a beznaděje. Kultury, která nám vštěpuje iluzi a prchající nevhodnou kompenzací levných idolů, která vsugeruje mladému člověku, dívce a chlapci, že může být velký jen tehdy, když bude drzý, frajer, prázdný, bez Boha, a když se bude všemu vysmívat. A přece Ježíš žádá od svých apoštolů, aby ho následovali a ještě i dnes v 21. století šli s ním na Kalvárii. Jistěže, kříž není nic přitažlivého. Nepřitahuje nás oběť či sebedarování. Dokonce toto všechno můžeme ignorovat, odmítnout, postavit se do roviny nezájmu. I když chodíme do kostela na mše svaté v neděli, můžeme být pouze němými pozorovateli.

Cesta každodenního mučednictví

Slavení Eucharistie není divadelní představení, kde komunikují divák a herec a kde na konci konstatujeme: "Dalo se to vydržet. Obstojné." Můžeme si dovolit hodnotit vůbec něco, co je božské? Zdá se, že nám velmi chybí hloubka a odhodlání jít za pravdou. Chybí nám smysl pro každodenní mučednictví a odvahu následovat Krista. Proto není dobré ignorovat a podceňovat to, co se děje při mši svaté. Ani slova, gesta, symbol kříže, ani vzpomínku na mučedníky. Všechno má nesmírný význam a hluboký dopad na myšlení současných lidí. Tyto symboly a znaky nás provokují, ale i uvádí do pravdy o životě. Nejsou jen banalitou nebo nedělní povinností. Jen velmi těžko se přijímá realita života, plnost a kvalita lásky. To je kříž.

I na Kalvárii však byli herci, ale v jiné roli. Vysmívali se Kristu, nic jim nebylo svaté, provokovali ho, aby sestoupil z kříže. Hráli kostky o jeho roucho. A Bůh byl trpělivý, neboť je Bohem úžasné pokory. Náš Bůh není superman. Nechce řešit problém na požádání člověka. Zůstává na kříži a potichu sleduje, jaký je člověk ve skutečnosti. My bychom ho někdy chtěli mít jako kouzelníka, který vyjde zpoza kulisy a vyřeší všechny problémy. Náš Bůh je však tichý, skrytý - vítězný. Bůh, který miluje a vychovává.

Dar si žádá proměnu

Právě Církev nechce, abychom se na mši stali diváky nebo herci. Ačkoli někdy i kněží a biskupové dobře plní roli herců. Na bohoslužbě jsme přítomni na tom největším tajemství naší víry, kde rukama kněze přinášíme sami sebe jako dar. Ale kdo se chce stát darem, musí se nechat nejprve proměnit silou Ducha Svatého a vytvořit jednotu s Bohem. Církev nechce, abychom byli chladní

pozorovatelé. Naopak chce, abychom se stali vroucím darem k očištění duše, odpuštění hříchů, plnosti ducha a dosažení království. Zde před námi se neslouží Eucharistie jen pro nás a kněz neobětuje jen sebe, ale obětujeme se spolu s Kristem. A právě skrze mši svatou nás zve ke změně myšlení, chápání kultury, chce nás osvobodit od levného životního konzumismu, obrátit skrze Ducha Svatého.

Co obětujeme?

Nejprve obětujeme své tělo. Myslíte, že je to málo? Nabízím Kristu celé své tělo, svou bytost. A chci zakřičet, že mé tělo touží být nástrojem dobrých skutků. Jeden člověk je hodně. Stojí za obět. Ve 20. století nezemřel však jeden člověk, zemřely jich miliony. Hans Urs von Balthasar při pohledu na dějiny 20. století píše: "Zástupy ponížené a hrůzy doby, zástupy ztrýzněných, zplynovaných, zmrzlých v mrazu a zimě, uzavřených do železničních vozů pro dobytek a zástupy těch, kteří trpěli v koncentracích a gulazích - je jejich velmi mnoho. Je to Kalvárie. Tolik krve, tolik ran a tolik obětí? Ano, jsou to mučedníci, o kterých dnes ani nevíme. Tiší, nenápadní, skromní svědci pravdy, ne němí pozorovatelé, ale lidé, kteří byli ukamenováni, ubití pro Krista." Opravdu jde o skutečné drama, věčně se opakující obět trpícího Krista na Kalvárii, nikdy nekončící bolest. Mše svatá ustavičně trvá. Ne zlaté ornáty, levný zpěv a klidné podřimování, ale opravdovost života s Kristem. Skutečné představení hrůzy a bolesti.

Vezměte a jezte...

"Ježíš ... vzal chléb, vzdal díky, lámal a dával svým učedníkům se slovy: Toto je mé tělo, které se za vás vydává, toto činíte na mou památku." Naším úkolem je rovněž se dávat, lámat sebe, sloužit, obětovat se. Jen tehdy bude na světě dobře, když pochopíme hloubku těchto slov. Tehdy proběhne opravdová revoluce, když se budeme živit Kristem, a nikoli prázdnými řečmi. Právě mučedníci jsou součástí tajemného mystického těla, oni to dokázali, brali život vážně. Trpěli s Kristem. "Podobně po večeři vzal kalich a řekl: Toto je kalich mé krve, která se

prolévá za vás." Ježíš sloužil takto první mši svatou. V tu noc se stal chléb jeho tělem a víno jeho krví. Stalo se to v tichu. Bez zástupu. Bez diváků. Bez okázalosti. Bez senzace, trub a chórů. Ježíš slaví první mši svatou jednoduše, v kruhu svých přátel. A co naše primiční mše? Velké slavnosti? Nešlo mu o senzaci. Kristus neudělal něco na obdiv, ale ke spáse lidí. Proto, aby nás vyvedl z otroctví zla a hříchu, protože mu velmi záleželo na každém člověku. Pro apoštoly, kteří se zúčastnili slavení této první Eucharistie, to bylo cosi reálného. Oni Kristu věřili, že to, co říká, se také skutečně stává, protože byli svědky mnoha zázraků, viděli rozmnožený chléb. Každé Ježíšovo slovo mělo

svůj význam. A slovo je síla. Síla Ducha Svatého, který proměňuje chléb v Kristovo tělo.

Jediné slovo pravdy

Ruský spisovatel Alexandr Solženicyn, který dlouhá léta prožil v sibiřském gulagu pro svůj odpor proti komunismu, znal sílu slova. A jakou sílu musí mít Kristovo slovo, které je ve službě pravdy! Řekl: "Dobrý spisovatel představuje vždy něco jako druhou vládu. Proto vlády nemilují dobré spisovatele, ale průměrné." A pokračuje: "Jediné slovo pravdy váží více než celý svět." Pokud Ježíš řekl, že toto je mé tělo - to byl celý svět. Mučedníci všech dob, všech generací brali tato slova vážně. Pro ně Kristovo slovo znamenalo život. Bylo to rozhodnutí. Radikální obrat k pravdě. Tito mučedníci byli křesťanskými svědky pravdy, slova a proměny. Byli to ryzí lidé plní charakteru, náboženského i politického přesvědčení, ale i lidé lásky, kteří položili život pro Krista. Ježíšovo slovo mělo na ně úžasný vliv. Měnilo životy slabých, ustrašených lidí, měnilo životy apoštolů zavřených ve večeřadle. Proměnilo je ve skutečné hrdiny schopné konat velké zázraky, pomazané Kristovou krví. A jsou živí i dnes. Naplňují Kristův odkaz: "Kdo jí mé tělo a pije mou krev má věčný život a já ho vzkřísím v poslední den" (Jan 6, 54).

(podle KN)

Dušíčkový čas pokaždé klade více otázek

Listopad je měsíc v roce, ve kterém více než jindy navštěvujeme hřbitovy a pamatujeme na naše zesnulé. Večerní pohled na rozzářené hřbitov na svátek Všech svatých nebo na Památku všech věrných zemřelých v nás vzbuzuje nostalgii, ba i smutek, ale zajisté i mnoho vzpomínek a otázek...

Kde jsou naši zesnulí? Jak se mají, co prožívají? Jsou šťastní? Otázka o jejich osudu je však také otázkou o mém životě, o věčnosti.

Když zamklí nebo s modlitbou na rtech stojíme u hrobů našich drahých, snad si jako věřící lidé uvědomujeme, že hroby se nerozlišují podle pomníků ani podle jmen, která jsou na nich napsaná, ale podle naděje, která je v nich skryta.

Dante ve své Božské komedii jedinečným způsobem představil svou vizi nebe, pekla i očistce. Na snímku obraz Domenica di Michelina (1417-1491) z roku 1465: Dante Alighieri osvětluje město Florencii svou knihou Božská komedie (vlevo peklo, v pozadí očistec, nahoře ráj), katedrála Santa Maria del Fiore ve Florencii.

Touha vidět více - za oponu smrti

Člověk má v sobě zvědavost vidět za oponu, vidět za práh smrti, vidět do věčnosti. Tato naše zvědavost však bude uspokojena až tehdy, když projdeme branou smrti. A tou musí projít každý sám. Každý umírá sám, ale ne každý umírá osamělý. Jedni s nadějí, jiní v beznaději; jedni odevzdaně, jiní bouřící se; jedni očekávající něco nového, jiní s pocitem, že konečně je všemu konec.

Karl Rahner SJ, jeden z největších teologů 20. století, v roce 1984, krátce před svou smrtí, napsal: "Tehdy pochopíme svůj dlouhý život jako krátkou

explozi naší svobody a hned vstoupíme z času do věčnosti, z možnosti do skutečnosti, z otázky do odpovědi; naplní nás nevýslovná radost, která naplní všechno to mlčící prázdno, které nazýváme smrt."

Jak je to tedy se zesnulými? Dá se jim nějak pomoci?

Bývalý prefekt Kongregace pro nauku víry Gerhard Ludwig Müller říká, že víra Církve v možné očišťování po smrti je dostatečně zdůvodněna církevní praxí modlitby za zemřelé. Říká, že "tato naše modlitba by byla nesmyslná, kdyby neposkytovala pomoc očišťování neboť modlit se za blažené je zbytečné a modlit se za ztracené je nesmyslné".

Biblický základ učení o očištcích

První kořeny učení o očištcích nás odkazují na 1. století před Kristem, kde se v Druhé knize Makabejské (12, 32-46) říká, že u židovských padlých se našly pohanské amulety model. Všem bylo zřejmé, že padli pro tuto příčinu. Jejich smrt se vysvětlovala jako trest za porušení zákona. Za padlé se však pak konala prosebná bohoslužba: "Pak se začali modlit a prosili, aby jim toto provinění, kterého se dopustili, bylo zcela odpuštěno" (2 Mak 12, 42). Jejich soukmenovci se postarali i o smírnou oběť v Jeruzalémě.

Autor chválí takové chování jako výraz víry ve vzkříšení mrtvých a popisuje ho jako velmi krásný a šlechetný skutek. "Vždyť kdyby nedoufali, že padlí jednou budou vzkříšeni, bylo by zbytečné a nerozumné modlit se za mrtvé" (2 Mak 12, 44).

Text z Matoušova evangelia (5, 26) o zaplacení do posledního haléře dává tušit možnost pokání či očišťování po smrti.

Církevní pokání jako cesta očišťování však neexistuje pouze na tomto světě, ale i na druhém: tímto výkladem očišťování na druhém světě je jasně formulovaná základní myšlenka učení o očištcích.

Chápání očištců

Křesťanské chápání očištců nespočívá v představě, že jde o jakýsi druh posmrtného koncentračního tábora jako u Tertuliána, ve kterém si musí člověk odpykávat tresty.

Podle Josepha Ratzingera je to spíše vnitřní proces přeměny člověka, který se stane schopným vztahu ke Kristu, k Bohu, a tak je i schopen jednoty s celým společenstvím svatých - *communio sanctorum*.

Skutečné rozhodnutí pro Boha zachraňuje. Naše "ano víry" dává naději být navždy s Pánem. I když tento souhlas víry pouze namáhavě proniká přes mříže egoismu, kterých se člověk nebyl schopen zbavit, ten, kdo se pro něj rozhodne, přijímá milosrdenství; cítí však, že se musí proměnit. Tuto proměnu způsobí setkání s Pánem - to je oheň, který nás

přetaví na čirou podobu.

Hans Urs von Balthasar říká, že očištec není nic jiného než poslední existenční zpověď - konfrontace s láskou, jaká ve skutečnosti je a jaká je v nebi. Zároveň je zničením všeho, co se na zemi omylem nazývalo láskou.

Když sv. Řehoř Veliký uvažuje nad slovy z Matoušova evangelia o hříchu proti Duchu Svatému (12, 31-32), přichází k závěru, že některé viny mohou být odpuštěny v tomto věku, zatímco některé v příštím. Z Matoušova evangelia se dá usoudit, že existuje očišťování pro ty, kteří zemřeli v milosti Boží, ale nejsou dokonale očištěni, aby tak mohli vejít do nebeské blaženosti.

Tridentský koncil v roce 1563 vyhlásil v dekretu o očištcích: "Katolická církev osvícená Duchem svatým, čerpajíc z Písma svatého a staré tradice církevních otců, učila na posvátných koncilech a naposledy na tomto obecném koncilu, že existuje očištec a že duším, které se v něm nacházejí, se poskytuje podpora přímluvnými modlitbami věřících, především však bohumilou oltářní obětí" (DH, 1820; NR, 907).

Společenství svatých

Možnost pomáhat a dávat se pro křesťana nekončí smrtí, ale obepíná celé *communio sanctorum* na této, ale i na druhé straně prahu smrti. Svátý Jan Zlatoústý vybízí křesťany: "Nezdráhejme se pomáhat těm, co zemřeli, a obětovat za ně modlitby." Rovněž my, kteří jsme ještě na cestě do věčnosti, se můžeme spoléhat na přímluvu a zásluhy oslavené Církve v nebi.

Joseph Ratzinger říká, že církevní zakotvení člověka se neláme a neruší na hranici smrti, ale že lidé se vzájemně nesou a snášejí přes práh mezi tímto a druhým světem, jeden za druhého trpí a mohou se navzájem přijímat.

Je tedy možné, aby do nanejvýš osobního setkání s Kristem mohl vniknout někdo druhý?

Člověk nikdy není jen sebou samým, ale je sebou samým v druhých, s druhými, skrze druhé. Zda ho druzí proklínají, nebo mu žehnají, odpouštějí mu a jeho vinu proměňují na lásku - to vše je část jeho vlastního osudu.

V teologii apoštola sv. Pavla i u evangelisty Jana platí, že hranice rozlišování neprobíhá mezi pozemským žitím a nežitím, ale mezi být s Kristem a být bez něj či proti němu. Být s Kristem a setkání s ním je však současně i setkáním s celým jeho mystickým tělem, s mou vinou vůči trpícím údům tohoto těla a s odpouštějící láskou pramenící z Krista.

Nadpozemská výměna všech dober

Pavel VI. v apoštolské konstituci *Indulgentiarum doctrina* říká, že ve společenství svatých "je nepochybně trvalé pouto lásky a hojná výměna všech dober mezi věřícími, kteří již dosáhli nebeské vlasti nebo odpykávají své viny v očistci, nebo ještě putují na zemi". Při této obdivuhodné výměně, jak říká *Katechismus katolické církve*, svatost jednoho prospívá mnohem více, než by hřích jednoho mohl škodit druhým (srov. KKC, 1475).

Ježíš Kristus je réva a my jsme ratolesti (srov. Jan 15, 5). Jako ratolesti jsme zprostředkovateli Kristovy lásky jiným lidem. Ale jen tehdy jimi opravdu budeme, pokud denně přijmeme ve víře těžkosti života, z každého pádu hned povstaneme ve svátosti smíření, skončujeme s každou náklonností k hříchu a sjednotíme se s Kristem.

Nezapomínejme ani na závazek denně se modlit za zemřelé, obětovat za ně mše svaté a využívat možnosti získat pro ně úplné odpustky. Lidé v očistci, ale i v nebeské blaženosti, se zase modlí za nás tady na zemi a pomáhají nám na cestě spásy.

Očistec ve vidění sv. Faustiny

Svatá Faustyna, která dostala zvláštní milost zakusit realitu očistce, ve svém deníčku píše: "spatřila jsem anděla strážce, který mi kázal, abych ho následovala. Brzy jsem došla na mlhavé místo, které bylo naplněno ohněm, kde trpěli mnohé duše. Tyto duše se vroucně modlily, ale pomoci si už nemohly. Plameny, které

je pálily, se mě nedotkly. Můj anděl strážce mě neopouštěl ani na chvíli. Zeptala jsem se těch duší, jaké je jejich největší utrpení. Odpověděly mi jednoznačně, že jejich největším soužením je touha po Bohu.

Viděla jsem i Matku Boží, jak je utěšovala. Duše nazývají Marii mořskou hvězdou. Ona jim přináší ochlazení. Chtěla jsem s nimi více mluvit, ale můj anděl strážce mi dal znamení k odchodu.

Vyšli jsme za dveře tohoto vězení plného utrpení. Zaslechla jsem vnitřní hlas, který mi řekl: „Moje milosrdenství to nechce, ale spravedlnost to přikazuje.“ Od té chvíle jsem blíže spjata s trpícími dušemi."

(podle KN)

Překvapující tajemství duší v očistci

Rok se sešel s rokem a opět se přiblížil čas dušiček. V posledních dvou letech vycházel v dušičkovém zpravodaji článek připravený z citace knihy Prekvapuje tajemstvo duší v očistci. Po roce se opět k uvedené knize vracíme.

Dříve než se budeme věnovat samotnému vyprávění o duších v očistci, připomeňme si několik základních informací z úvodu knihy.

Marie Simma je rakouskou mystičkou. Byla obyčejnou selkou, která se už od svého dětství velmi modlila za duše v očistci. Ve věku 25 let byla obdařena velmi zvláštním a ojedinělým charismatem v církvi. Už 50 let ji díky osobitému Božímu daru navštěvují duše z očistce. Co jí tyto duše říkají? Upozorňují, žádají o modlitbu a mluví o svých nevýslovných očistcových

utrpeních, která jsou zmírňovaná radostným očekáváním a jistotou, že se jednou ocitnou v Boží náruči. Zjevují žijícím na zemi úžasnou moc, kterou můžou ulehčit utrpení zesnulých a současně dostat dobrodiní a pomoc v tomto životě i v životě po smrti.

Svědectví sestry Emmanuely, sepsaná podle vyprávění Marie Simmy, nás nutí se zamyslet. Mohou nám pomoci změnit naše postoje a zvyklosti a začít žít jiným způsobem – podle toho, co chce Bůh. Mohou nám pomáhat v odstraňování toho úplně zbytečného strachu před očistcem a pomůžou nám osvětlit a pochopit nádheru a plnost nadšení, ukrytého v Božím plánu s naší budoucností. Ukážou nám také nesmírnou moc udělat šťastnými duše našich zesnulých. Tato moc, kterou máme zde, na této zemi, v našich rukou, nám pomůže najít opravdové štěstí i v našem životě.

Zásluha utrpení

Pokud jde o utrpení, Marie nám vyprávěla překvapující svědectví. Stalo se to roku 1954. Celá série smrtonosných lavin se zřítila na sousední vesnici, kde Marie Simma bydlela. Později jsme se dozvěděli, že se objevily další laviny a úplně zázrakem se zastavily nad vesnicí tak, že nezpůsobily žádné škody. Ve vesnici zemřela jedna žena, která byla nemocná již 30 let a protože ji špatně ošetřovali, nesmírně trpěla. Obětovala celé svoje utrpení a snášela jej trpělivě za dobro své vesnice. Duše Marii Simmě pověděly, že díky oběti této ženy byla celá vesnice zachráněna před lavinami. Kdyby tato žena byla zdravá, nemohla by takto celou vesnici zachránit. Tím, že trpělivě snášíme své utrpení, můžeme zachránit více duší než modlitbami (avšak modlitba pomáhá snášet utrpení!).

Nedívejme se vždy na utrpení jako na trest. Může být přijato jako oběť smíření nejen pro nás samotné, ale především pro jiné. Kristus byl čistý, nevinný a trpěl jako oběť smíření za naše hříchy.

Až v nebi se dozvíme, čeho všeho jsme dosáhli snášením utrpení ve spojení s utrpením Krista.

Sestra Emmanuela: „Marie, existuje mezi dušemi v očistci pobouření na jejich utrpením?“

Marie Simma: „*Ne, samy se chtějí očistit. Chápu, že je to potřebné.*“

Pomoc modliteb

Marie Simma říká: Velmi účinným prostředkem je Křížová cesta, protože když rozjímáme na Pánových utrpeních, začínáme pomalu nenávidět hřích a přejeme

si spásu všech lidí. Tato náklonnost srdce přináší duším v očistci velkou úlevu a vzbuzuje v nás kajícnost za naše hříchy.

Dalším doporučovaným prostředkem pro duše v očistci je růženec. Prostřednictvím růžence se z očistce osvobodí každým rokem mnohé duše, neboť samotná Matka Boží přichází do očistce tyto duše osvobodit. Právě proto duše v očistci označují Pannu Marii jako „Matku milosrdenství“. Duše říkají Marii Simme, že odpustky mají neocenitelnou hodnotu pro jejich vysvobození. Byla by to od nás opravdu kruté, kdybychom nevyužili těchto pokladů, které nám Církev nabízí pro úlevu duším.

Hodina smrti

Sestra Emmanuela: „Jaká je role lítosti a kajícnosti v hodině smrti?“

Marie Simma: „*Lítost je velmi důležitá. Hříchy se odpustí, ale zůstávají ještě důsledky hříchu. Pokud chceme získat plnomocné odpustky v okamžiku smrti, což znamená jít přímo do nebe, musí být duše úplně osvobozená od jakékoliv náklonnosti k hříchu.*“

Marie Simma vyprávěla další velmi významné svědectví: Byla požádána, aby zjistila informace o jedné ženě, jejíž rodina si myslela, že je ztracená, neboť vedla velmi špatný život. Stala se jí nehoda. Spadla z vlaku a zabila se.

Jedna duše přišla k Marii a řekla jí, že tato žena byla zachráněna od pekelného ohně, protože v momentě, kdy umírala, řekla Bohu: „*Máš pravdu, že mi bereš život, neboť takto tě už nebudu urážet.*“ Tato věta vymazala všechny její hříchy. Tento příklad ukazuje, že i jediné oduševnění v momentě smrti může člověka zachránit. Neznamena to, že se vyhnula očistci, ale alespoň se nedostala do pekla, které si možná za svoji nevěru a zlý život zasloužila.

Sestra Emmanuela: „V momentě smrti, dřív než duše vejde na věčnost, má ještě možnost obrátit se k Bohu, i když vedla hříšný život. Je určitý časový úsek mezi zdánlivou a skutečnou smrtí?“

Marie Simma: „*Ano, Pán dává každému několik minut na vyjádření lítosti nad svými hříchy a na rozhodnutí: „Přijímám či nepřijímám možnost jít k Bohu.“ „V tomto okamžiku vidí člověk film svého života. Zná jednoho muže, který věřil v církevní přikázání, ale nevěřil v život věčný. Jednoho dne vážně onemocněl a upadl do kómatu. Viděl se v jedné místnosti s tabulí, na které byly napsané všechny jeho dobré i zlé skutky. Poté tabule zmizela, i zdi místnosti a bylo tam nekonečně krásně. Když se probрал z kómatu, rozhodl se úplně změnit svůj život.*“

Velmi se to podobá svědectví o světle a návratu na zem. Lidé, kteří mají takovou zkušenost, již nemohou žít stejně, jak žili, než uviděli toto světlo.

Sestra Emmanuela: „Marie, v momentě smrti se Pán zjeví všem duším stejně mocně?“

Marie Simma: „Každému je dána možnost uvidět svůj prožitý život, stejně tak i utrpení, které přijde v očistci. Není to však pro všechny stejné. Intenzita odhalení závisí na způsobu života každého člověka.“

Sestra Emmanuela: „Marie, má ďábel dovoleno napadnout nás v okamžiku smrti?“

Marie Simma: „Ano, ale každý člověk má i milost odporovat mu. Když ho člověk odmítne, démon nemůže nic udělat.“

Sestra Emmanuela: „Když někdo ví, že brzy zemře, jak se může podle vás nejlépe připravit?“

Marie Simma: „Úplně se odevzdat Pánu, obětovat mu všechno své utrpení, být šťastný s Bohem.“

Sestra Emmanuela: „Jaký postoj máme zaujmout před někým, kdo umírá? Co nejlepšího můžeme pro něj udělat.“

Marie Simma: „Vždy je třeba hodně se modlit a připravit osobu na smrt. Je třeba říct jí pravdu.“

Sestra Emmanuela: „Jaké rady můžeme dát těm, kteří se chtějí stát svatými již na zemi?“

Marie Simma: „Být velmi skromným. Nezaobírat se sebou samým. Pýcha je největší past, kterou Zlý používá.“

Sestra Emmanuela: „Lze požádat Pána o odpykání si svého očistce na zemi, abychom jej nemuseli prožívat po smrti?“

Marie Simma: „Ano, znala jsem jednoho kněze a jednu mladou dívku, kteří byli v nemocnici a oba trpěli tuberkulózou.“

Mladá dívka řekla knězi, že požádala Pána, aby mohla trpět na zemi tolik, kolik je třeba, aby se dostala přímo do nebe. Kněz jí odpověděl, že on sám si nedovolil o to Boha požádat. Byla u nich jedna řádová sestra, která jejich rozhovor slyšela. Mladá dívka zemřela jako první a kněz zemřel později. Tento kněz se zjevil řádové sestře a řekl jí: „Kdybych byl měl víru té mladé dívky, i já bych se byl dostal přímo do nebe.“

Z knihy Prekvapuje tajemstvo duší v očistci
Zpracoval R. Mašek

Litanie za duše v očistci

Pane, smiluj se nad nimi.
Kriste, smiluj se nad nimi.
Pane, smiluj se nad nimi.

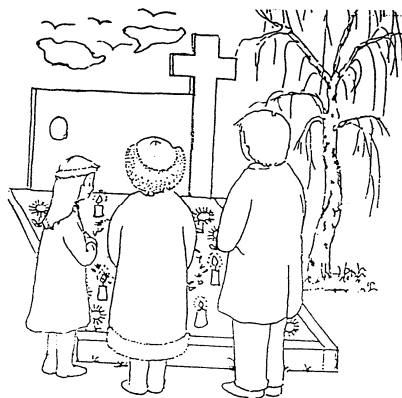
*Pane, smiluj se nad nimi.
Kriste, smiluj se nad nimi.
Pane, smiluj se nad nimi.*

Kriste, uslyš nás.
Kriste, vyslyš nás.

*Kriste, uslyš nás.
Kriste, vyslyš nás.*

Bože Otče, který jsi je ke svému obrazu stvořil, *smiluj se nad nimi*
Bože Synu, který jsi je krví svou vykoupil,
Bože, Duchu svatý, který jsi je milostí svou posvětil,
Nejsvětější Trojice, kterou vyznávali,

Pravý Bože, v něhož věřili,
Milosrdný Bože, v něhož doufali,
Dobrotivý Bože, jehož milovali,
Věčný Bože, jemuž se klaněli,
Svatý Bože, jemuž sloužili,
Slitovný Bože, v jehož milosti zemřeli,
Bože, Otče světla,
Bože, dárce pokoje,
Bože, který jsi hříchem zarmoucen, ale
pokáním potěšen,
Bože, jehož vlastností je smilování a
odpuštění,

Bože, jenž vládneš živým i mrtvým,
Bože, jenž obětí mše svaté býváš s živými i zemřelými usmířen,
Bože, jenž modlitby za zemřelé rád přijímáš,
Bože, jenž užitek dobrých skutků a odpustků i zemřelým přivlastňuješ,
Bože, jenž se k přímlovám svatých milostivě přikláníš,
Bože, jehož milosrdenství je nekonečné,
Milostiv jim buď,
Ode všeho zlého,
Od pokut, které ještě vytrpěti mají,
Od těžkých muk očistcových,
Od přísnosti soudů svých,
Pro svoji smrtelnou úzkost a svůj krvavý pot,
Pro své bolestné bičování a trním korunování,
Pro svou těžkou opuštěnost a palčivou žízeň,

*odpusť jim, Pane.
vysvobod' je, Pane.*

Pro své přehořké umučení a svoji přebolestnou smrt,

Pro své svaté drahé rány,

Pro svou nejsvětější Krev za ně vylitou,

Pro přímlovu a zásluhy všech svatých a světic,

Pro přímlovu a zásluhy blahoslavené Panny Marie,

My hříšníci,

prosíme Tě, vyslyš nás

Abys duším v očistci odpustil,

Abys ses nad nimi smiloval,

Abys je v jejich trápení potěšil a občerstvil,

Abys jejich touhu po nebeské vlasti naplnil,

Abys jejich lkání v radost věčnou proměnil,

Abys je svým andělem do svého království povolal,

Abys jim pokoj a světlo věčné udělil,

Abys je do počtu oslavených přijal,

Abys je patřením na svoji tvář oblažil,

Abys našim zemřelým rodičům, bratřím a sestřám, přátelům a dobrodincům
věčný život daroval,

Abys všem věrným zemřelým odpočinutí věčné dal,

Abys nám s nimi blaženého shledání na věčnosti dopřál,

Abys nám v hodině smrti a soudu byl milostiv,

Beránku Boží, jenž snímáš hříchy světa,

uděl jim pokoje.

Beránku Boží, jenž snímáš hříchy světa,

uděl jim pokoje.

Beránku Boží, jenž snímáš hříchy světa,

uděl jim pokoje věčného.

Kriste, uslyš nás,

Kriste, uslyš nás.

Otče náš...

Zdravas Maria...

Modleme se

Bože, Tys vzal svého Syna, vítěze nad smrtí, do své věčné slávy; vysvobod' z područí smrti také naše zemřelé, aby viděli tvou slávu a byli na věky spojeni s Tebou, svým Stvořitelem a Obnovitelem. Skrze Krista, našeho Pána. Amen.

Kristus Král

- je Pánem i mého života?

Slavnost Krista Krále je svátek, který slavíme v poslední neděli liturgického roku (je to 34. neděle během roku - poslední neděle v mezidobí před začátkem adventní doby - letos 22. listopadu). Je to svátek poměrně mladý. Zavedl ho papež Pius XI. v roce 1925 jako reakci na ateistické a totalitní politické režimy, které popíraly práva Boha a Církve.

Atmosférou, v níž se tato slavnost zrodila, byla například situace mexické revoluce, když mnozí křesťané šli na smrt a posledním dechem zakřičeli: "Ať žije Kristus Král!" Přestože je tato slavnost mladá, její obsah a ústřední idea takové nejsou. Jsou velmi staré a můžeme říci, že se zrodily spolu s křesťanstvím.

Výraz "Kristus kraluje" má ekvivalent ve vyznání "Ježíš je Pán", které zabírá ústřední místo v kázání apoštolů. Touto věroučnou pravdou o Kristově svrchovanosti nad lidskými dějinami i nad všemi vládci tohoto světa tedy končíme liturgický rok, abychom si opět připomněli, že i defi-

nitivní konec světa bude v rukou Ježíše Krista - Krále.

Naše doba

"Není to tak trochu trapné slavit svátek Krista Krále uprostřed světa, kterému je Kristus zcela lhostejný? Uprostřed světa, který sice v něčem je ochoten brát křesťanství na vědomí mezi řadou dalších věcí, ale který za suverénního pána je ochoten uznat jen a jen člověka, jen a jen sebe sama?" Ptá se kněz a teolog Aleš Opatrný ve sbírce kázání s názvem Stůl slova "B". A Vojtěch Kodet O.Carm. mu v knize Velké jubileum dává za pravdu tvrzením: "Žijeme v době a prostředí, kde je běžné dívat se na skutečnosti tak, jako by člověk byl jejich středem a původcem. Celý křesťanský svět je nově ohrožován moderním ateismem, ve kterém je člověk postaven na místo Boha... Od pádu prvních lidí

a klidu, konec zla, utrpení a smrti... Zkrátka, tento výraz obsahoval vše, v co doufali, co jim Bůh přislíbil prostřednictvím proroků. Představoval uskutečnění nejhlubších tužeb každého člověka, prostor na jeho plný rozvoj, stav úplného a definitivního štěstí.

"Král" byl v židovském a orientálním pojetí tím, kdo moudře a mocně vládne. Zemi, kterou vlastnil, vedl k rozkvětu a zaručoval její vnitřní i vnější bezpečnost. Byl nejvyšším zákonodárcem a soudcem - zajišťoval spravedlnost a právo, a to i chudým a bezbranným. Pod vedením krále měl lid žít v klidu, plnosti, spravedlnosti a jednotě. Pro lidskou zlobu a slabosti to sice v dějinách bylo často jinak, ale Boží království tyto atributy nikdy neztratilo, protože není z tohoto světa a nemá nic společného s ryze pozemskými představami o království a kralování. Je to království lásky, jehož hranice procházejí lidskými srdci a které - na rozdíl od království tohoto světa neschopných řešit zcela a s konečnou platností osudy jednotlivých lidí - přichází od Boha, aby osvobodilo každého člověka od nadvlády zla, hříchu a věčné smrti, aby ho vedlo cestou k plnosti, k proměně života a k životu bez konce.

Kristus Král

Zdá se, že v současné politice králům už "odzvonilo", přestože stále ještě můžeme prostřednictvím Wikipedie či podobných zdrojů objevit více zemí (od těch nejméně známých, jako Lesotho, Bhútán, Antigua a Barbuda, Grenadiny či Tuvalu až po známé, jako je Velká Británie, Švédsko, Norsko, Austrálie, Nový Zéland...), v nichž hlavou státu je král nebo královna. Většinou však slovem "král" míníme někoho, kdo vyznačuje určitou důstojnost nebo se vyznačuje obdivuhodnými schopnostmi (král popu, rocku, král střelců, král toho a tamtoho), případně pohádkové a mytické postavy, které nedovolí jiným silám, aby je ovládaly. Tím označení "král" či "království" v našem pojetí nabírá nádech čehosi archaického nebo obrazného, symbolického, a tedy nereálného.

A přece tato realita tady je a bude, i kdyby se hned změnilo státní zřízení ve všech dodnes existujících královstvích. Boží království, království lásky, spravedlnosti a pokoje totiž neustále existuje v Bohu. K člověku přišlo skrze Ježíše Krista i prostřednictvím jeho kázání, ale především skrze jeho smrt na

kříži a následné zmrtvýchvstání. Kristus, Král a Pán celého vesmíru, se stal služebníkem všech. Nádherně o tom píše apoštol Pavel: "On, ačkoliv má božskou přirozenost, nic nelpěl na své vznešenosti, že je rovný Bohu, ale sám sebe se zřekl, vzal na sebe přirozenost služebníka a stal se jedním z lidí. Navenek byl jako každý jiný člověk, ponižil se a byl poslušný až k smrti, a to k smrti na kříži. Proto také ho Bůh povýšil a dal mu Jméno nad každé jiné jméno, takže při Ježíšově jménu musí pokleknout každé koleno na nebi, na zemi i v podsvětí, a každý jazyk musí k slávě Boha Otce vyznat: Ježíš Kristus je Pán." (Flp 2, 6-11). Celkem v duchu svého životního programu: "Já jsem přišel, aby měli život a aby ho měli v hojnosti" (Jan 10, 10), "nepřišel dát se obsluhovat, ale sloužit a položit svůj život jako výkupné za mnohé" (Mt 20, 28).

Plody Kristova života přijímáme v první řadě křtem, při kterém jsme znovuzrození "z vody a z Ducha Svatého", ale pak i životem podle evangelia: vírou v Krista Spasitele (srov. Sk 16, 31), jeho následováním (srov. Jan 8, 12), životem z Božího Ducha (srov. Řím 8, 6; Gal 5, 16-23), životem z Božího slova (srov. Jk 1, 21), životem aktivní lásky (srov. Mt 25, 31 - 40) a životem v Církvi (srov. 1 Tim 3, 15).

Nejdůležitější otázka

Z tohoto hlediska nejdůležitější otázkou, kterou si můžeme položit na slavnost Krista Krále, není ta, zda kraluje ve světě, ale ta, zda kraluje ve mně. Nejde o to, zda jeho kralování uznávají státy a vlády, ale zda ho uznávám a žiji podle Krista já.

Je Kristus Králem mého života? Kdo vládne ve mně, kdo určuje cíle a stanovuje priority - Kristus nebo někdo jiný?

"Podle sv. Pavla," říká papežský kazatel Raniero Cantalamessa, "jsou dva způsoby, jak žít: můžeme žít pro sebe nebo můžeme žít Pánu (srov. Řím 14, 7-9). Žít pro sebe znamená žít tak, že někdo sebe považuje za začátek a konec. Je to život uzavřený do sebe, poháněný pouze vlastním uspokojením a slávou bez perspektivy věčnosti. Žít Pánu naopak znamená žít pro Pána, tedy s pohledem

upřeným na něj, na jeho slávu, pro jeho království. To, co se nám tu nabízí, je nový život; z jeho pohledu i samotná smrt ztrácí svou konečností. Největší protiklad, který člověk vždy prožíval - protiklad mezi životem a smrtí - byl překonán. Tento protiklad již z tohoto důvodu neexistuje mezi žitím a umíráním, životem a smrtí, ale mezi životem pro sebe a životem pro Pána."

(podle KN)

Odpustky za duše v očistci - co jsou a jak je získat

Odpustky jsou duchovním darem pro duše našich zesnulých, neboť přispívají k osvobození od časných trestů za spáchané hříchy. Odpustky pro duše v očistci lze získat za stanovených podmínek v oktávě (1. - 8. listopadu).

Vážená redakce,

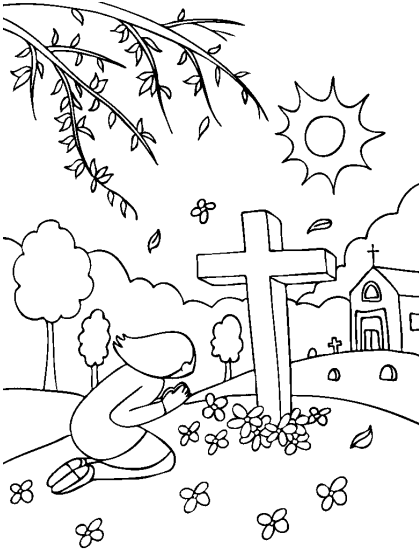
v rámci Vzpomínky na všechny věrné zemřelé přicházíme na hřbitovy a zdobíme hroby svých příbuzných. Chtěla bych však využít možnost duchovně obdarovat své drahé rodiče, kteří už nejsou mezi námi. Církev doporučuje odpustky za duše v očistci, proto bych se chtěla zeptat, co jsou odpustky, proč a jak je lze získat na pomoc duším v očistci. Děkuji.

Viktorie

Milá Viktorie,

je dobré, že hledáte způsob, jak pomoci těm, kteří nás předešli na věčnost.

Z vaší otázky lze vycítit hezký vztah, který jste měla ke svým rodičům, a rovněž i vaši snahu pomoci jim i po smrti. Odpustky jsou prominutím časného trestu před Bohem za hříchy, které již byly odpuštěny, vina za ně však nebyla setřena. Odpustky jsou částečné nebo úplné, podle toho, zda člověka částečně nebo zcela osvobozují od časného trestu za hříchy. Každý věřící může částečné, jakož i úplné odpustky získat pro sebe nebo je věnovat zemřelým. Katechismus katolické církve (KKC) v článku 1479 uvádí: "Protože i zesnulí věřící, kteří se očišťují, jsou členy téhož společenství svatých, můžeme jim mimo jiné pomáhat tím, že pro ně získáváme odpustky, aby tak byli osvobozeni od časných trestů, které si zasloužili za své hříchy." Zejména 1. -

8. listopadu můžeme získat odpustky pro duše v očistci, pokud navštívíme hřbitov, pomodlíme se za zemřelé věřící a splníme obvyklé podmínky.

1. listopadu odpoledne a 2. po celý den je možno při návštěvě kteréhokoli kostela získat plnomocné odpustky, přivlastnitelné pouze duším v očistci. Kromě tří obvyklých podmínek (svátost smíření, sv. přijímání, modlitba na úmysl Svatého otce) je podmínkou pomodlit se při návštěvě kostela modlitbu Páně a vyznání víry.

Od 1. do 8. listopadu je možno získat po splnění tří obvyklých podmínek denně plnomocné odpustky, přivlastnitelné pouze duším v očistci, navštíví-li někdo hřbitov a pomodlí se tam třeba jen v duchu za zemřelé; v ostatních dnech lze takto získat odpustky částečně.

(podle KN)

Úcta ke svatým a Panně Marii bez modlářství

Panna Maria a mnozí svatí, kterým projevujeme úctu, jsou a vždy zůstanou našimi přímluvci, prostředníky a průvodci na cestě k Bohu. Pouze jemu totiž patří naše poklona díky, chvály a odprošení.

Vážená redakce,

1. listopadu oslavíme svátek Všech svatých. Chtěl bych se však zeptat, proč my věřící chováme úctu ke světcům a v čem si dát pozor, abychom nepropadli modlářství. Není úcta k svatým v Katolické církvi překážkou ekumenismu? Děkuji za odpověď.

Michal

Milý Michale,

úcta k svatým má dlouhou historii a v Církvi je přítomna od apoštolských dob. Úcta ke svatým je součástí apoštolské tradice. "Zbožní muži Štěpána pochovali a velmi nad ním plakali" (Sk 8, 2). Hned u prvního mučedníka se křesťanské společenství shromáždilo u jeho hrobu. Nejstarší západní a východní liturgie slavily vzpomínku na uložení relikvií sv. Štěpána jako na první případ uchovávání a uctívání těla svatého. Na počátku 4. století, po ukončení pronásledování křesťanů, Církev za císaře Konstantina začíná stavět oltáře, kostely a baziliky nad hroby mučedníků. Objevuje se však i nebezpečí mylného chápání, že se na těchto místech přináší oběť mučedníkům. Proto již sv. Augustin na začátku 5. století píše: "Když přinášíme oběť na hrobech mučedníků, nepřinášíme ji snad samému Bohu? Bezpochyby svatí mučedníci mají čestné místo, ale neklaníme se jim místo Kristu." Svatý Augustin tímto způsobem varuje před objevujícím se mylným chápáním uctívání relikvií a hrobů mučedníků. Katolická teologie proto později začala rozlišovat mezi úctou k svatým a kultem klanění se, který patří pouze Bohu jako Stvořiteli (*latrie*). Tento kult vzdáváme samému Pánu Bohu, osobám Nejsvětější Trojice, vtělenému Božímu Slovu Ježíši Kristu a Eucharistii. Svatým patří úcta mnohem nižšího stupně (*dulie*). Panně Marii, neboť vyniká nad všechny svaté a je jejich Královnou, patří zvláštní úcta (*hyperdulie*).

Na otázku, proč chováme úctu ke svatým, nejlépe odpoví liturgické texty, které se kněz modlí během mše svaté v den vzpomínky na některého světce. V první prefaci se modlí: "Neboť tebe oslavují zástupy svatých, a když jsi korunoval jejich zásluhy, korunoval jsi dílo své milosti. Jejich život nám dáváš za příklad, na jejich přímluvu nám pomáháš a ve společenství s nimi z nás utváříš jednu rodinu. Jejich hrdinské svědectví nám dává sílu, abychom vítězně obstáli v duchovním zápase a spolu s nimi dosáhli nevadnoucího věnce slávy" (srov. Římský misál, preface O svatých I). Podobně v druhé prefaci kněz říká:

"Neboť obdivuhodným svědectvím víry svatých ustavičně obnovuješ životní sílu své církve a dáváš nám přesvědčivé důkazy své lásky. Jejich vynikající příklad nás oduševňuje a jejich laskavá přímluva nám pomáhá, abychom horlivě pracovali na díle naší spásy." Při uctívání svatých i Panny Marie pamatujme vždy na to, že oni jsou prostředníky, ne cílem naší modlitby a kultu. Cílem je a může být pouze Bůh ve svém tajemství. Překážkou ekumenismu nemůže být správně chápána a praktikována úcta k svatým. Může jí být pouze nevědomost, předsudky či nepoznání důvodů uctívání svatých a jeho povahy.

Svědci, kteří nás předešli do Božího království, zejména ti, které Církev uznala za svaté, mají účast na živé tradici modlitby příkladem svého života, spisy, které zanechali, a svou nynější modlitbou, neboť kontemplují Boha, chválí ho a nepřestávají se starat o ty, kterých zanechali na zemi (srov. KKC 2683).

(podle KN)

Zadáno pro manžele a snoubence **Sexualita v období před manželstvím**

Toto pracovní schéma není určeno pouze snoubencům, kteří se právě připravují na vstup do manželství, ale všem, kteří mají zájem prožívat svůj předmanželský vztah jako čas milostí.

Kontakt s katolickým náboženstvím se u mladých lidí v předmanželském vztahu často rovná zklamání, hlavně v oblasti předmanželské sexuality. Neumí v něm najít nic přitažlivého, neumí v něm najít pomoc nebo pozitivní návrhy. To, co většinou mohou najít, jsou pouze doporučení týkající se nebezpečí, setkávají se s podezřeními a prožívají pocit hříšnosti. Důsledek této situace je, že mladí se k Církvi ani nepřiblíží

a i ti nejvěrnější pociťují utrpení a rozpolcenost. Ale jak pozitivně představit cestu, kterou dva snoubenci mohou projít, aby prožili období svého chození

dobře a obohacujícím způsobem? Zde bychom se chtěli zabývat zejména světem sexuality.

● Je důležité zabývat se sexualitou v celé její šíři a nezabývat se pouze tím, co se týče "sexuality" a tělesné přitažlivosti.

Sexualita každé jedné osoby se určitě nesešává pouze z milostného aktu, protože sexualita se přímo dotýká celého bytí muže a celého bytí ženy. V obou případech se sexualita projevuje odlišným způsobem. Ať už je to ve vyprávění, v psaní, v modlení, ve způsobu organizace volného času, v různorodosti inteligence, ve způsobu setkávání s přáteli, v řízení domácnosti, ve způsobu nakupování, ve způsobu rozhodování při každodenních situacích, v projevování náklonnosti, v laskání, v prožívání a přijímání svého těla, v pojetí osobní krásy... Prožívat dobře vlastní sexualitu znamená prožívat dobře vztah mezi dvěma osobami opačného pohlaví.

A netýká se to jen rozumové a společenské oblasti, ale i praktického života.

Některé obtíže v manželském pochopení se přisuzují skutečnosti, že se velmi brzy přistoupilo k prožívání tělesných žádostí ve své plnosti, což pro svou silnou přitažlivost zastiňuje a posouvá do pozadí další neodmyslitelné skutečnosti, jako je pozornost vůči partnerově duši, rozdílnost v prožívání pocitů, rozdílná citlivost, časové vnímání či rozdílnost v samotných pocitech, o kterých si budeme povídat později.

V současném období je "pohlavnost" určitě přeceňovaná. Určitě uděláme dobře, pokud se spolu vrátíme k sexualitě v celém jejím širokém záběru.

Období chození či zasnoubení je velmi cenným obdobím pro odhalování osoby partnera a pro výchovu k sexuálnímu vztahu, který se týká hlavně psychických a duchovních charakteristik i odlišností. Protože hlavně na těch bude záviset šťastná nebo nešťastná realizace manželského života.

Manželství nikdy nezkrachuje náhodou nebo proto, že jsme pozdě odhalili, že jsme nepotkali tu správnou osobu, nebo proto, že nejsme zdatní v milostném aktu. Obvykle je příčinou krachu zanedbání a považování za nepodstatné věnovat se vztahu (netrénovali jsme soužití s odlišnostmi partnera → Toto je největší úskalí!) A také v trhlinách "pevnosti" rozhodnutí (milovat někoho je rozhodnutí!).

● Obecně rozšířený předsudek je, že nejlepší "milenci" budou ti, kteří se mezi sebou co nejméně odlišují. Proto se mnoho snoubenců a novomanželů snaží dosáhnout, aby měli stejné chutě a vkus (což je nemožné!), stejné načasování, stejný styl, aby byli jako dvě kapky vody! Manželství však není o tom, abychom se "stali stejní", ale abychom se stali párem, což je určitě úplně něco jiného.

Dalším "moderním" předsudkem je domněnka, že nejdříve je nutná zkušenost mileneckého aktu, abychom odhalili, zda mezi námi bude nebo nebude porozumění v této oblasti. A že manželský život nelze poznat, pokud si ho nejdříve nevyzkoušíte opravdu, ale nanečisto.

Problém je v tom, že manželský život nespočívá pouze v tomto a není jej možné ve své podstatě poznat jinak než stát se manžely. Taková zkušenost manželství na zkoušku nikdy není zárukou, že nabyté zkušenosti budou dostačující pro dobré manželství.

● Dva zamilovaní nebo dva snoubenci musí vyvinout trochu úsilí, aby prožili své předmanželské období dobře a užitečně. Je třeba se vydat na "cestu" odhalování partnera, který je opačného pohlaví. Svůj společný čas je nutné věnovat poznávání odlišností i toho, co máme společného, zvláštností a zvyků, vkusu a chutí, skutečností, které si přinášíme z minulosti. Snažit se pochopit, co v partnerovi bude možno snadno změnit a co se možná nebude možné změnit nikdy.

Je nutné svůj čas věnovat odhalování, snažení se pochopit, obdivování ženství a mužství, zejména té nejvíce schované, která se ukrývá v duši - krásy psychické, vnitřní, duchovní...

Během rozhovorů s páry vyplul na povrch takový zajímavý a významný výrok: „Milovat se čtyřicet hodin denně.“

● Věnujme čas rozhovorům o všem, snažme se být ve všem upřímní a snažme se přijmout partnera v jeho odlišnostech. Samozřejmě bez uvažování o nutnosti připodobnit se partnerovi, o nutnosti stát se stejným jako je on.

Je pravdou, že u mnohých se určité odlišnosti promění na velké a nepřekonatelné problémy, ale toto není vina odlišnosti, která zde musí být, ale proto, že se málo pracovalo na vztahu.

Je možné překonat úskalí odlišností, aniž jsme se museli snažit o připodobnění a kopírování (což je ve skutečnosti

nemožné a také negativní), stačí dodržovat "pravidla" správného dialogu. Čili správnou komunikací (začínaje od pocitů) a správným posloucháním, abychom přišli k společným rozhodnutím páru.

Díky správnému dialogu budeme schopni překonat negativní důsledky, které by odlišnosti mohly vytvářet (neporozumění, hádky, podezření...), a budeme umět ocenit krásu odlišností a bohatství, které přinášejí. Láska by nás měla přivádět i k zamilování se do partnerových kvalit. Tvrdá práce na dialogu a na odlišnostech je jedním z nejdůležitějších úkolů, kterým bychom měli věnovat ten nejlepší čas i síly.

- Plánování budoucnosti je další velmi širokou oblastí pro dialog a konfrontaci dvou mladých lidí či dvou snoubenců. A to nejen v oblasti práce, bydlení, zvyků, náboženství..., ale také v oblasti sexuálního života, tužeb, problémů, počtu dětí, úvah o dětech, jejich výchovy, odpovědného rodičovství či o vhodnosti určitých způsobů plánování početí potomstva.

Rozhovory o možnostech plánování početí mají následně nepopiratelnou hodnotu při lepším poznávání vlastní, specifické sexuality a hlavně při poznávání fyziologie ženského těla.

- I v oblasti tělesné přitažlivosti je třeba vykonat mnoho užitečné práce. V tomto období nejde jen o potlačování svých tužeb, abychom se neprohřešili vůči morálce a abychom nezhrěšili.

Je velmi důležité a je i správné prožívat snoubeneckou sexualitu a citový život způsobem, který je vlastní tomuto období. A nejde tu jen o snahu dosáhnout mileneckého aktu, jak nám to podsouvá kultura současného světa. Jde o život,

který prožíváme rozumem, srdcem, očima, touhami a nemůže být jen tak degradován unáhleným během za jeho konzumací.

V knize Píseň písní (která je biblickou knihou a měla by se číst, porozumět a vychutnat v páru) se určitě nachází neustálý nádech erotizmu. Ale více než konzumaci milostného aktu se pozornost básníka věnuje radosti, kterou člověk zažívá před ní - užít si touhu. Užít si touhu neznamená spokojit se s trochou, ale jde o otevření očí, které odhalí mnohé dimenze, jde o vytvoření prostoru, abychom se mohli zamilovat do všeho, protože vše se týká vztahu, který máme s milovanou osobou.

V současnosti je mnoho estétů, básníků či psychologů, kteří si stěžují právě na dnešní šílenou dychtivost za unáhleným a okamžitým "užíváním si", která neodvratně s sebou přináší ztrátu všech zážitků a celého období, které předchází konzumaci milostného života. Jakoby šlo o nějaký druh materializace, která ochuzuje život.

● Musíme se naučit respektovat partnera takovým způsobem, aby nás náš způsob chování, naše sexualita nikdy nenutila použít násilí, vydírání, nátlak..., abychom něčeho dosáhli. Musíme se naučit nenutit partnera chovat se podle našeho způsobu cítění, ale věnovat svou pozornost jemu, jeho pocitům.

Nikdy nedovolme, aby nám sex zabránil prožívat nejdůležitější chvíle zasnoubení, prožívat společné chvíle.

Prožívejme touhy v klidu jako skutečnost, která nás sblížuje s partnerem a pomáhá nám naučit se těšit ze společně prožitého bezstarostného času. Ani v manželství nemůže a nemusí být pokaždé uspokojena každá touha. Pokud jsme se naučili prožívat touhy v klidu, jako šťastné chvíle a ne jako signály pro dosažení milostného aktu, stanou se významným faktorem klidného a bohatého sexuálního života.

● Dále se musíme věnovat i aspektu, který se zdá být na straně omezení. Čili sebekontroly při dodržování hranic, které si stanovíme pro fyzický vztah.

Sebekontrola se může jevit pouze jako povinnost, kterou musíme snášet a trpět, ale existuje i její pozitivní stránka.

Schopnost sebekontroly a umět se zapřít je ctnost, při které je třeba hodně trénovat. Je to ctnost, která je potřebná před manželstvím, ale mnohem víc během manželství, kdy musíme uvést do života respekt vůči partnerovi a jeho odlišným rytmům. Sebekontrola je neodmyslitelná, pokud chceme, aby naše manželství mělo šťastný konec. Je znamením lásky. Opak sebekontroly, čili všechno a hned, vše a vždy, neschopnost brzdit se a respektovat se v odlišnostech sexuálnosti rychle s sebou přináší nedorozumění a manželské krize.

- Je důležité dát správný prostor společným hrám, nejlépe pohybovým, žertům i společné zábavě. Jde o důležitý kanál, jehož prostřednictvím se vyjadřuje sexualita páru a kde můžeme prožívat své bytí muže a ženy.

- Jeden z aspektů, který v období "chození" nemůžeme zanedbávat, je pokračování v přátelstvích, tedy pokračování v setkávání s přáteli. Pokud zanedbáme tento aspekt, začneme se izolovat. Určitě je pozitivní věnovat si čas jen pro sebe, ale neznamená to, že bychom kvůli tomu museli ztratit přátele. Přehnaná izolace, do které se často dostáváme a která přináší negativní důsledky, se odrazí časem a bude se projevovat i po uzavření manželství.

- I nepřímá zkušenost s otcovstvím a mateřstvím prostřednictvím dětí jiných párů se stane psychologickou přípravou, tělesným zadostiučiněním a prostředkem proti izolaci.

INDIVIDUÁLNÍ PRÁCE A PRÁCE V PÁRU

Nejdříve se každý z partnerů samostatně zamyslí, zavzpomíná a zapíše si odpovědi na následující otázky (7 - 8 minut).

- ? Máme v poslední době v našem setkávání se muže a ženy dobrý vztah?
- ? Dokážu dobře a svobodně vyjádřit své pocity, aniž jsem tě zranil?
- ? Dokážu skutečně poslouchat tvou duši?

Nebo pokud považujete za vhodnější:

- ? Existují v našem sexuálním vztahu aspekty, které se podobají "nátlaku" na partnera, vydírání s očekáváními...?

Následně si vyměníme poznámky nebo si řekneme, co jsme si rozmysleli, a začneme dialog v páru.

52 JEDNODUCHÝCH ZPŮSOBŮ JAK S DĚTMI MLUVIT O VÍŘĚ

9. PŘIJÍMÁME ZMĚNY

Učení víry

- Duch Svatý je jako vítr, který vane, kam chce.
- Zdokonalujeme v sobě dary Ducha Svatého.

Podněty na poučení z každodenního života

- Když se vaše rodina chystá přestěhovat nebo se vám z okolí stěhuje pryč dobrý přítel.
- Když se vám zhatí plány pro dítě na letní prázdniny a musíte je změnit.
- Když vaše rodina mění chod domácnosti - omezuje rozpočet, sledování televize, surfování po internetu a podobně.

Změna je součástí každodenního života. Dítě, které vám přijde ze školy domů, je jiné než to, které jste tam ráno vypravili. Každodenní život se stává složitějším. Často propadáme nostalgickým vzpomínkám na časy, v nichž bylo všechno jednodušší, když jsme problém svého syna či dcery vyřešili objetím a utěšujícími slovy. Nic však nezůstává beze změn. Když se něco mění - a to se bude dít vždy -, máme Boží příslib, že s námi bude Duch Svatý, že nás povede, povzbudí a posílí. Ježíš přirovnává působení Ducha Svatého k větru, který vane, kam chce. Nevíme, odkud přichází, ani kam jde. Je pro nás tajemstvím, dynamickým pohybem a změnou.

Začátek rozhovoru

Někdy můžeme i my něco změnit. Zeptej se svého syna nebo dcery, co by chtěli v rámci rodiny spolu s jejich ostatními členy změnit k lepšímu.

Jak pozorně naslouchat

Duch Svatý je naším nejdůležitějším přímluvcem, vůdcem a průvodcem při modlitbě. Nauč se respektovat spiritualitu svého dítěte; jeho modlitba je jeho osobní záležitostí. Respektuj rozhovor svého dítěte s Bohem i tím, že se nebudeš vyptávat na jeho myšlenky a pocity během modlitby. Naznač svému synovi nebo dceři, že pokud chtějí, mohou se ti s nimi svěřit - jistě si to rád poslechneš -, ale není to nezbytné. Dítě si může rozhovor s Bohem ve svém srdci ponechat jen pro sebe. Modlitba je velmi osobním a důvěrným zážitkem.

POVZBUZENÍ PRO VÁS

Doporučené čtení z Písma svatého

Duch Svatý působí jako vítr, který vane, kam chce: Jan 3, 8.

Co na toto téma říká Církev

Duch Svatý má v Písmu hned několik jmen. Ježíš ho volá "Parakletos" (což znamená "Zastánce", "Rádce", "Utěšitel"), jakož i Duch pravdy. Svatý Pavel ho tituluje následovně: Duch zaslíbení, Duch adoptivního synovství (souvisí s námi jako s adoptivními Božími dětmi), Duch Páně, Boží Duch.

V starozákonní knize proroka Izaiáše 11, 2-3 se zmiňují **dary Ducha Svatého**. Tyto dary představují trvalou a upřímnou ochotu, kterou jsme obdrželi skrze Ducha Svatého a který nám díky nim umožňuje jednat tak, jak od nás žádá Bůh. V tomto úryvku z Písma se zmiňují dary Ducha Svatého, jejichž původcem bude prorokovaný Mesiáš. Ve svátosti biřmování přijímáme skrze Ježíše těchto sedm darů:

Moudrost nám pomáhá uznat význam druhých lidí a to, jak důležité je neustále považovat Boha za střed svého života. Díky **rozumu** chápeme smysl Božího poselství. Dar **poznání** nám umožňuje přemýšlet nad Božím zjevením a zkoumat ho, jakož i uznat, že existují tajemství víry, která rozumem nikdy nepochopíme. Pokud si máme vybrat z několika možností, souvisejících s Božím plánem pro náš život, nejlépe se rozhodneme pomocí daru **dobré rady**. **Mravní síla** je odvaha udělat to, o čem víme, že je správné. **Zbožnost** je duchovní dar, který nám pomáhá modlit se k Bohu s pravou a nefalšovanou oddaností. **Bázeň před Pánem** je vědomí posvátné úcty před Bohem, který je všudypřítomný a jehož přátelství nechceme v žádném případě ztratit.

Krátká modlitba s dítětem

S pomocí Ducha Svatého se ztišme a setkejte se ve svém srdci s Bohem:

Duchu Svatý, děkuji ti,
že mi pomáháš při modlitbě
a za to, že mě naplňuješ svou milostí,
kterou tak moc
potřebuji, když toužím růst
ve svém vztahu s Bohem.
Pomoz mi stát se živým znamením
Ježíšovy přítomnosti ve světě.
Amen.

Co jsme prožili

Mše svatá v Újezdě u Tišnova

V sobotu 26. září při mši svaté v kostele svatého Jiljí otec Pavel požehnal nově pořízené sochy andělů na hlavním oltáři. Tyto nahradily ze dřeva vyřezávané sošky andělíčků, které byly odcizeny při vloupání do kostela v noci z 29. 6. do 30. 6. 1993 spolu s dalšími sakrálními artefakty.

Původní sochy pocházely z dílny barokně - klasicistního sochaře, řezbáře a štukatéra Ondřeje Schweigla. Narodil se 30. 11. 1735 jako druhorozený syn

brněnského sochaře Antonína Schweigla pocházejícího z Tyrolska a jeho ženy Anny Marie rozené Stattnerové. Po čtyřletém studiu ve Vídni převzal po smrti otce v roce 1761 jeho zavedenou dílnu. S manželkou Marií Magdalénou Hallerovou měli devět dětí. Po svatbě koupil na Jánské ulici dům č. 19, kde tvořil své sochy. V Brně zřídil soukromou uměleckou akademii. Pracoval na rozsáhlých zakázkách po celé Moravě a zasahoval i do Polska. Jeho díla zdobí většinu kostelů v Brně.

Sochy andělů na hlavním oltáři v kostele sv. Jiljí v Újezdě u Tišnova

V důsledku josefínských reforem a poté napoleonských válek poklesl počet zakázek a firma živořila. Ondřej Schweigl zemřel 28. 3. 1812 v Brně. Je pohřben v kostele svatého Jakuba. Po jeho smrti skončila dílna i akademie. Žádný z potomků v jeho práci nepokračoval. Rozsáhlé vybavení domu bylo rozprodáno v aukci.

Kde v okolí můžeme vidět Schweiglovo umění:

- Dolní Bory, kostel sv. Jiljí – hlavní oltář
- Doubravník, kostel Povýšení sv. Kříže - hlavní oltář
- Předklášteří, kostel Nanebevzetí Panny Marie - sochařská složka hlavního oltáře, boční oltáře, kazatelna a křtitelnice

Odcizené sošky nebyly nalezeny, současné plastiky jsou náhradou a vzpomínkou na ně.

Josef Pohanka

Žehnání kaple ve Vratislávce

Mše svatá u kaple Panny Marie ve Vratislávce

Poslední sobotu v září zažili obyvatelé Vratislávky i návštěvníci velikou radost. Po mnoha letech byla u místní kaple sloužena mše svatá. Kaple Panny Marie byla během letošního roku opravena, díky daru paní Pokorné byla do výklenku nad vchodem dána soška Panny Marie. Během mše svaté pan farář opravenou kapličku požehnal. Potom jsme byli všichni pozváni na pohoštění do místní hospůdky.

Jana Jakešová

Poutní mše svatá na Ostrovech

V pondělí 28. září 2015, na svátek sv. Václava, se věřící ze žďárecké farnosti (a nejen z ní) sešli u kaple sv. Václava na Ostrovech, aby oslavili svátek patrona naší země účastí na mši svaté. Během ní pan farář připomněl 2 důležité výročí: 80 let uplynulo od doby, kdy byla kaple postavena, a 35 let od chvíle, kdy se zde konala poslední mše svatá.

R. Mašek

Mše svatá u kaple sv. Václava

Poděkování za úrodu v Dolních Loučkách

"Požehnaný jsi, Pane, Bože na nebesích, chvályhodný a svrchovaně velebený navěky! Z tvé štědré ruky jsme přijali plody naší země..."

V neděli 11. října jsme poděkovali Pánu Bohu v kostele sv. Martina v Dolních Loučkách při mši svaté za úrodu. Boží chrám byl k tomuto účelu krásně vyzdoben, ke slavení bohoslužby se shromáždil velký počet věřících. Mši svatou celebrou otec Pavel, zdejší farář. I když bylo v letošním roce veliké sucho, opravdu jsme měli za co děkovat. Věřící ve dvojicích přinášeli otcovi Pavlovi dary země; chléb, hrozny, věnec z obilných klasů, ovoce, zeleninu, med, kytici květin, víno, koláče... Při liturgii zazpíval dolnoloučský chrámový sbor. Na závěr mše svaté pan farář požehnal jablka z farní zahrady, která pak ministranti rozdávali věřícím.

Při mši svaté otec Pavel vzpomněl na významný den našeho kostela. Dne 9. října 1486, na svátek sv. Diviše, olomoucký sufragán - arcidiakon Ondřej, biskup nikopolský, Boží chrám posvětil.

Upřímné poděkování patří všem, kteří se zasloužili o pěknou výzdobu kostela, otcovi Pavlovi za vedení mše svaté, hudebníkům a zpěvákům, kteří důstojným

vystoupením zkrášlili celý průběh liturgie, ministrantům i všem ostatním, kteří podali pomocnou ruku a přispěli tak k dobrému dílu v naší farnosti.

Věřící přinášeli otci Pavlovi dary země

To největší poděkování však náleží Pánu Bohu. Pod jeho vedením a s jeho pomocí se znovu ukázalo, že když si láska podá ruku s obětavostí a trpělivostí, můžeme se společně radovat a jít vstříc dalším povedeným akcím v této farnosti.

Jana Jurná

Krojované hody v Olší

Druhou neděli říjnovou se v Olší tradičně konají krojované hody. Bylo tomu tak i letošní rok. Hodová mše svatá začala v osm hodin ráno průvodem ministrantů, pana faráře, stárků a stárkových. Po promluvě otce Pavla následovaly přímlyvy, které byly již druhým rokem spojeny s poděkováním za úrodu. Stárci a stárky přinášeli k obětnímu stolu devět darů – chléb, víno,

mísu zeleniny, ovoce, hrozny vína, věnec z klasů, koláče, nechyběly ani květiny a med.

Společně jsme Pánu Bohu poděkovali za tyto dary a v přímluvách jsme prosili za všechny služebníky Církve, aby nás sytili chlebem věčného života a Božím slovem, za ty kdo vedou lidskou společnost, aby nám ukazovali správný směr, za nemocné a trpící, za celé farní společenství, za naše rodiny, za všechny zklamané, hledající a toužící po smíření a nápravě, za mládež, za naše děti, a za všechny narušené a rozpadlé rodiny a manželství.

Pod májí si zatancoval i pan farář

Naše šikovné zpěvačky doprovodily nedělní bohoslužbu, a i když bylo venku skoro mrazivé počasí, u srdce nás hřál příjemný pocit z této krásné mše svaté. Někteří neskrývali slzy dojetí.

Pán Bůh zaplať za všechny, kdo pomohli s přípravou, stárkům a stárkovým za účast na mši svaté a panu faráři, že u nás tradici poděkování za úrodu zavedl.

Odpoledne jsme se potom ještě sešli pod májí, kde pan ortelista četl rozsudek - ortel a kde proběhl soud nad beranem. Na poslední chvíli přijel posel od císaře pána, a připravenému katovi přinesl císařskou zprávu s pečeti jak vrata, že se hlava beranovi může stít, ale ani kapka krve se nesmí ukázat. Kat se tímto cítil podveden a rezignoval na svou funkci. Potom poprosil pány muzikanty, kteří mu zahráli polku a on si vybral ze všech děvčat tu nejhezčí holku. Tancem tedy byla zakončena hodová slavnost. Odpoledního programu se účastnil i náš pan farář, který si nakonec pod májí také zatancoval.

Anežka Bednářová

Pohled do historie

V pohledu do historie žďárecké farnosti pokračujeme rokem 1953. Farářem zde byl P. Josef Marek.

Léta páně 1953

Jaro přišlo velmi brzo. V únoru roztál sníh, ale nový napadl a nová zima. 5. 3. 1953 † v Moskvě generalisimu J. V. Stalin ve stáří 73 roků 2 měsíců a 14 dní. 14. 3. 1953 † v Praze prezident Klement Gottwald ve stáří 56 roků, byl pohřben 19. 3. 1953 v Praze u památníku na hoře Vítkově. Po něm se stal prezidentem Antonín Zápotocký.

Průvod na Vzkříšení se konal kolem kostela ale na sv. Marka a na Křížové dny nebyl dovolen z bezpečnostních důvodů. Pohroma přišla na boží úrodu v květnu a sice 8. 5. bylo 3° mrazu, pálily se ohně, ale z 9. 5. na 10. 5. napadlo 5 cm sněhu, jařiny úplně schované, stromy jabloně i švestky právě v květu, sníh se musil sestřásat, aby se mladé stromky nezlámaly. Mráz byl i na 14. 5. na svátek Nanebevstoupení Páně 2°. Sníh v takovém množství nikdo ze starých lidí není pamětníkem. Ovoce nebude žádné, ač stromy velmi pěkně kvetly. Žně pro deště se opozdily, byly koncem července. 1. 6. 1953 byla měnová reforma. Staré vázané vklady úplně padly a peníze od 1945 se proměňovaly 1:50 – na osobu 300 Kčs 1:5 = dostal 60 Kčs co nadto 1:50 čili za 100 Kčs 2 Kčs nové měny. Peníze papírové 100 Kčs, 50 Kčs, 25 Kčs, 10 Kčs, 5 Kčs, 3 Kčs a 1 Kčs. Kovové: 25 haléře, 10 haléře 5 a 3 a 1 haléř. Dluhy se platí 1:5 i nové mzdy.

15.7.1953 byl jmenován děkanem tišnovským P. Josef Válka, farář v Tišnově. Správu děkanství vedl od smrti P. Leopolda Šimky, farář žďárecký. Visitace v roce 1953 nebyly. V květnu byl brněnský biskup internován z Brna a zvolen

kapitulním vikářem Dr. Josef Kratochvíl, generální vikář Josef Kristek zůstal kanovníkem. Kancléřem se stal po smrti Dr Silvestra Kulhánka Petr Franta.

V kostele natřel pan Josef Haluza, stolař z Brna lakem modřínové obložení. 7. září byla dána nová křídlice nad prádelnou, stará krytina bobrovka byla velmi sešlá. Dána Kohnova falcovka 780 kusů. Práci konal Antonín Vojta a František Žák, pomáhali při sundávání staré krytiny: ministranti: Jašek Karel, Kala Tomáš, Žák Alois, Klusák Antonín a Zeman Luděk. Do večera byla střecha pokryta novou křidlicí i s latěmi a v pondělí 14. 9. opraveny okraje střechy a štít tak, aby část křídlice přesahovala – proti dešti. Žně skončily za pěkného počasí – byly až koncem července, ječmeny a pšenice více sypaly, žito méně. Ovoce přece nějaké bylo, tam kde stromy byly chráněny od mrazu. 20. 12. 1953 jel vlak poprvé přes Řikonín.

Zpracoval: R. Mašek

Pranostiky:

1. listopadu: Všech svatých

*Když o Všech svatých zima nemá moci, tak o sv. Martině o půlnoci.
Nepřijde-li sníh na Vše svaté v noci, přijde o sv. Martině se vší moci.
O Všech svatých jsou-li větry, znamenají zimu proměnlivou;
přijdou-li ale s Ondřejem, dobré zimy se nadějem.
Je-li o všech svatých bouřka, bývá zima měnivá;
je-li suchá z buku tříška, často v zimě pršívá.*

2. listopadu: Dušiček

Když na Dušičky jasné počasí panuje, příchod zimy to oznamuje.

9. listopadu: sv. Teodora, vojína, mučedníka v Sýrii (+ 306)

Svatý Teodor - mrazy lezou z hor.

Na svatého Teodora sedlák ještě pilně orá.

11. listopadu: sv. Martina, biskupa ve Francii (+ 397)

Na svatého Martina bývá dobrá peřina.

Na svatého Martina kouřívá se z komína.

Svatý Martin přijíždí na bílém koni.

Přijede-li Martin na bílém koni, metelice za metelící se honí.

Martin a Kateřina na blátě - vánoce na ledě.

Martinův led bude voda hned.

Jižní vítr na Martina - mírná zima.

*Na svatého Martina nejlepší je husina; pohled' na hrud' i na kosti,
poznáš, jaká zima se přihostí.*

*Je-li kobyłka martinské husy hnědá, bude málo sněhu a na holo mrznout;
je-li však bílá, bude hodně sněhu.*

Na svatého Martina husa nejpěkněji zpívá (na pekáči).

Svatý Martin usedá s díkem u teplých kamen.

12. listopadu: sv. Josafata, mučedníka na Ukrajině (+ 1623)

Na svatého Josafata, lepší kožich nežli vata.

16. listopadu: sv. Otmara, opata ve Švýcarsku (+ 759)

Na svatého Otmara neuvidíš komára.

19. listopadu: sv. Alžběty Durynské (nar. na Slovensku), kněžny a vdovy (+ 1231), nyní 17.11.

Počasí o svaté Alžbětě povídá, jak bude v létě.

21. listopadu: Obětování Panny Marie

Jaký den na Obětování Panny Marie, taková pak zima je.

*Když je na Obětování Panny Marie noc jasná, čistá, krutá zima se v lednu
chystá.*

22. listopadu: sv. Cecílie, panny a mučednice v Římě (+ 230)

Svatá Cecílie sněhem pole pokryje.

23. listopadu: sv. Klementa, papeže (+ 97)

Svatý Kliment víc než kdo jiný si zimu oblíbí.

25. listopadu: sv. Kateřiny, panny a mučednice v Alexandrii (+ 307)

Jak je teplo o Augustinu, tak bude studeno na Kateřinu.

Na svatou Kateřinu schováme se pod peřinu.

Svatá Kateřina přichází bíle oděná.

Je-li Kačenka ucouraná - bývá Baruška naškrobená.

Martin a Kateřina na blátě - vánoce na ledě.

Chodí-li svatá Kateřina po ledě, chodí svatý Štěpán po blátě.

1. neděle adventní

Začne-li zima až s adventem, potrvá deset týdnů.

Je-li v první týden adventní mrazivo, bude zima trvat osmnáct neděl.

Chodí-li se v adventu bez kožichu, bude se v postě jistě nosit.

29. listopadu: sv. Saturnina, biskupa a mučedníka ve Francii (+ ve 3. století)

Na Saturnina skučí Meluzína.

30. listopadu: sv. Ondřeje, apoštola

Na svatého Ondřeje konec pocení.

Když na Ondřeje sněží, sníh dlouho poleží.

Ondřejův sníh zůstane ležet sto dní.

Ondřej mosty staví, Jiří je odplaví.

Všeobecné pranostiky na měsíc listopad:

Teplý říjen - studený listopad.

Když ještě v listopadu hřmívá, úrodný rok na to bývá.

Listopadové hřmění pšenici ve zlato mění.

Když krtek v listopadu ryje, budou na vánoce lézat komáři.

Když dlouho listí nepadá, tuhá zima se přikrádá.

Listopadové sněžení neškodí vůbec osení.

Jestliže listopadový sníh dlouho zůstane, více než hnůj polím prospěje.

Když napadá sníh na zelené listí, bude tuhá zima.

PRO DĚTI

BRÁNA DNE

Tak můžeme nazvat rozhovor s Otcem, kterým je modlitba Otče náš. Každý měsíc vyřeš úkoly z této dvou stránky a přines výsledky do konce měsíce na faru. Správní luštitelé budou před Vánocemi zařazeni do vánočního losování o tablet a další ceny!

NEUVEĎ NÁS DO POKUŠENÍ

Všude na nás může číhat nějaké pokušení:

- * opisovat, abychom získali lepší známku,
- * lhát, abychom se vyhnuli námaze či trestu,
- * krást, abychom snadno získali věci, po kterých toužíme,
- * neposlouchat, abychom měli klid od povinností,
- * nadávat, abychom se zalíbili kamarádům.

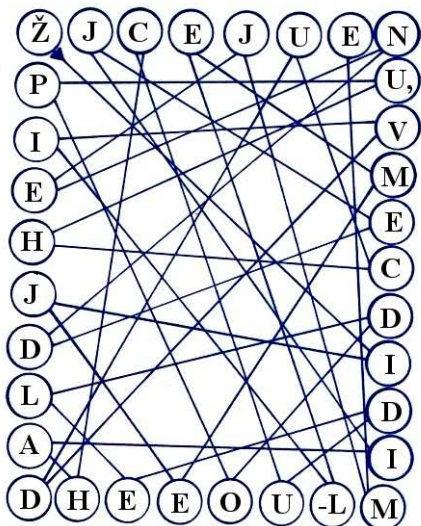
Když se modlíme modlitbu Otče náš, prosíme nebeského Otce, aby nám nedovolil nastoupit cestu, která vede k hříchu.

Zuzka byla na návštěvě u kamarádky. Zuzka neodolala a po dni plném her si domů odnesla jednu kamarádčinu hračku. Kterou?

Úkol na měsíc:

Abychom dokázali odolávat pokušením, musíme si posilovat vůli. Zkus se jeden týden v listopadu něčeho zříci - například sladkostí či sledování televize. Napiš nám, jak se ti dařilo.

Duch Svatý nám pomáhá rozeznávat zlo. Zároveň nám dává sílu překonávat pokušení.

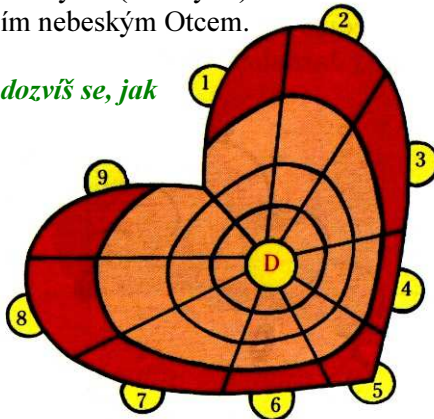
Co o tom říká apoštol Pavel v listě Galat'ánům, se dozvíš, pokud následující tajenku přečteš podle spojovacích čar.

Pán Ježíš nám připomíná, že naše srdce má být ostražité - modlitbou má být spojeno s Bohem. Nemodli se jen ústy - ale i srdcem - a spoj se i během dne krátkými (střelnými) modlitbami s naším nebeským Otcem.

Pokud vyluštíš tajenku (od středu po okraj), dozvíš se, jak jinak nazýváme ostražítost srdce.

1. dokonči lepení
2. druh taneční hudby
3. příležitost
4. dítě
5. rallye Paříž - ...
6. nejbližší nadřízený faráře
7. opak zla
8. přines
9. číslovka

Svatý Řehoř velký řekl: Duch Svatý proti jednotlivým pokušením vzdělává mysl sedmi dary. Vypiš je!

NEZAPOMEŇ!
**STARÝ HAD TĚ BUDE POKOUŠET,
ALE MODLITBOU HO ODEŽENEŠ;
MIMO TOHO I UŽITEČNOU PRACÍ
MU ZAMEZÍŠ PŘÍSTUP.**

(Tomáš Kempenský)

Co nás čeká

V církevním životě

Hody v Loučkách

V neděli 8. listopadu mše sv. v 8:30 hod.

Dušičkové pobožnosti na hřbitově

V neděli 1. listopadu ve 14:00 v Olší; v 15:00 v Loučkách
a v 16:00 ve Žďárci.

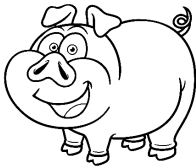
Pouť v Drahoníně

V sobotu 21. listopadu ve 14:30 bude poutní mše sv.
v kapliče.

Ve světském životě

Farní vrabec

V úterý 17. listopadu přijďte ochutnat masové pochoutky do
Louček na farní dvůr.

Murphyho zákony: Hnutí v církvi

Tumpachův paradox:

Ačkoli členové nových komunit a hnutí neustále zdůrazňují, že samozřejmě nejsou o nic lepší než ostatní křesťané, zároveň věří tomu, že budoucnost církve spočívá v hnutích.

Murphyho zákon o obnovných hnutích v církvi:

Nárůst vážnosti a vlivu daného hnutí v církvi je přímo úměrný procesu vyvětrávání jeho obnovného potenciálu.

Postřeh prof. Tomáše Marného:

Kladné přijetí hnutí v církvi má navíc za následek nárůst hnutí těch, kdo nejsou v žádném hnutí (tzv. programově nezávislých).

Paradox nezávislosti:

Programově nezávislí bývají v průměru na své nezávislosti závislejší než členové hnutí na svém hnutí.

Rozvedení paradoxu nezávislosti:

Mentalita programově nezávislých křesťanů bývá o stupeň nepružnější, ve svém odporu černobílejší, a tím sektářštější než mentalita příslušníků hnutí, od nichž se prvně jmenovaní snaží distancovat - z důvodu, aby se nenakazili sektářskou mentalitou!

Dodatek Kateřiny Mrožové, autorky thrilleru Vězení bez klíčů:

Kámen úrazu koexistence hnutí a programově nezávislých v jedné církvi ovšem spočívá v tom, že jedni i druzí pravděpodobně patří do kategorie bližních, tudíž by se měli mít vlastně navzájem rádi.

Závěr profesionálního sektobijce doc. Fojtíška:

A na Měsíc je proto vystřelit nelze.

Armstrongův dodatek:

I am sorry, všichni by se tam snad ani nevešli.

Z knihy Murphyho zákony o církvi, Tomáš Marný z Bludovic